Until the advent of the modern state of Israel, the Jewish people - bereft of sovereign power - had not fought a war for almost two thousand years. In spite of that, Jewish texts contain much material on the subject. We will acquire an overview on warfare in Jewish tradition by considering selected passages from the Tanakh, Talmud and medieval commentaries as we attempt to answer a fundamental question: on what grounds may the Jewish people go to war?

1) דברים – פרק כ

י כִּי-תִקְרַב אֶל-עִיר, לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ--וְקָרָאתָ אֵלֶיהָ, לְשָׁלוֹם. **יא** וְהָיָה אִם-שָׁלוֹם תַּעֲנְךָ, וּפָתְחָה לָךְ:
וְהָיָה כָּל-הָעָם הַנִּמְצָא-בָהּ, יִהְיוּ לְךָ לָמַס--וַעֲבָדוּךָ. **יב** וְאִם-לֹא תַשְׁלִים עִמָּךְ, וְעָשְׂתָה עִמְּךָ מִלְחָמָה--
וְצַרְתָּ, עָלֶיהָ. **יג** וּנְתָנָהּ ה' אֱלֹקיךָ, בְּיָדֶךָ; וְהִכִּיתָ אֶת-כָּל-זְכוּרָהּ, לְפִי-חָרֶב. **יד** רַק הַנָּשִׁים וְהַטַּף
וְהַבְּהֵמָה וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה בָּעִיר, כָּל-שְׁלָלָהּ--תָּבֹז לָךְ; וְאָכַלְתָּ אֶת-שְׁלַל אֹיְבֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן ה' אֱלֹקיךָ
לָךְ. **טו** כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל-הֶעָרִים, הָרְחֹקֹת מִמְּךָ מְאֹד, אֲשֶׁר לֹא-מֵעָרֵי הַגּוֹיִם-הָאֵלֶּה, הֵנָּה. **טז** רַק, מֵעָרֵי
הָעַמִּים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר ה' אֱלֹקיךָ, נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה--לֹא תְחַיֶּה, כָּל-נְשָׁמָה. **יז** כִּי-הַחֲרֵם תַּחֲרִימֵם, הַחִתִּי
וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי, הַחִוִּי, וְהַיְבוּסִי--כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ, ה' אֱלֹקיךָ. **יח** לְמַעַן, אֲשֶׁר לֹא-יְלַמְּדוּ אֶתְכֶם
לַעֲשׂוֹת, כְּכֹל תּוֹעֲבֹתָם, אֲשֶׁר עָשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם; וַחֲטָאתֶם, לַה' אֱלֹקיכֶם.

1) Deuteronomy, Chapter 20 – Reading #1

[10] **When you approach a town to attack it, you shall offer it terms of peace.** [11] **If it responds peaceably and lets you in, all the people present there shall serve you at forced labor.** [12] If it does not surrender to you, but would join battle with you, you shall lay siege to it; [13] and when the Lord your God delivers it into your hand, you shall put all its males to the sword. [14] You may, however, take as your booty the women, the children, the livestock, and everything in the town—all its spoil—and enjoy the use of the spoil of your enemy, which the Lord your God gives you.

[15] **Thus you shall deal with all towns that lie very far from you, towns that do not belong to nations hereabout.** [16] **In the towns of the latter peoples, however, which the Lord your God is giving you as a heritage, you shall not let a soul remain alive.** [17] No, you must proscribe them—the Hittites and the Amorites, the Canaanites and the Perizzites, the Hivites and the Jebusites—as the Lord your God has commanded you, [18] lest they lead you into doing all the abhorrent things that they have done for their gods and you stand guilty before the Lord your God.

Ibid – Reading #2

[10] When you approach a town to attack it, you shall offer it terms of peace. [11] If it responds peaceably and lets you in, all the people present there shall serve you at forced labor**.** [12] **If it does not surrender to you, but would join battle with you, you shall lay siege to it;** [13] **and when the Lord your God delivers it into your hand, you shall put all its males to the sword.** [14] **You may, however, take as your booty the women, the children, the livestock, and everything in the town—all its spoil—and enjoy the use of the spoil of your enemy, which the Lord your God gives you.**

[15] **Thus you shall deal with all towns that lie very far from you, towns that do not belong to nations hereabout.** [16] **In the towns of the latter peoples, however, which the Lord your God is giving you as a heritage, you shall not let a soul remain alive.** [17] No, you must proscribe them—the Hittites and the Amorites, the Canaanites and the Perizzites, the Hivites and the Jebusites—as the Lord your God has commanded you, [18] lest they lead you into doing all the abhorrent things that they have done for their gods and you stand guilty before the Lord your God.

2) תלמוד בבלי - מסכת סוטה מד:

משנה ...בד"א? במלחמות הרשות אבל במלחמות מצוה הכל יוצאין, אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה. אמר רבי יהודה במה דברים אמורים? במלחמות מצוה, אבל במלחמות חובה הכל יוצאין, אפי' חתן מחדרו וכלה מחופתה:

גמרא ....בד"א במלחמות הרשות כו': א"ר יוחנן רשות דרבנן זו היא מצוה דרבי יהודה, מצוה דרבנן זו היא חובה דרבי יהודה. אמר רבא מלחמות יהושע לכבש דברי הכל חובה, מלחמות בית

דוד לרווחה דברי הכל רשות, כי פליגי למעוטי עובדי כוכבים דלא ליתי עלייהו. מר קרי לה מצוה, ומר קרי רשות. נפקא מינה לעוסק במצוה שפטור מן המצוה:

2) Babylonian Talmud - Tractate Sotah 44b

MISHNA …TO WHAT DOES ALL THE FOREGOING APPLY? TO VOLUNTARY WARS, BUT IN THE WARS COMMANDED BY THE TORAH ALL GO FORTH EVEN A BRIDEGROOM FROM HIS CHAMBER AND A BRIDE FROM HER CANOPY. R. JUDAH SAYS: TO WHAT DOES ALL THE FOREGOING APPLY? TO THE WARS COMMANDED BY THE TORAH; BUT IN OBLIGATORY WARS ALL GO FORTH, EVEN A BRIDEGROOM FROM HIS CHAMBER AND A BRIDE FROM HER CANOPY.

GEMARA ...TO WHAT DOES ALL THE FOREGOING APPLY? TO VOLUNTARY WARS etc. R. Johanan said: [A war] which is [designated] voluntary according to the Rabbis is commanded according to R. Judah, and [a war] which is [designated] commanded according to the Rabbis is obligatory according to R. Judah. Raba said: The wars waged by Joshua to conquer [Canaan] were obligatory in the opinion of all; the wars waged by the House of David for territorial expansion were voluntary in the opinion of all; where they differ is with regard to [wars] against heathens so that these should not march against them. One calls them commanded and the other voluntary, the practical issue being that one who is engaged in the performance of a commandment is exempt from the performance of another commandment.

3) רמב"ם - הלכות מלכים, פרק ה

א אין המלך נלחם תחילה, אלא על מלחמת מצוה. ואיזו היא מלחמת מצוה--זו מלחמת שבעה עממים, ומלחמת עמלק, ועזרת ישראל מצר שבא עליהם. ואחר כך נלחם במלחמת הרשות--והיא המלחמה שנלחם עם שאר העמים, כדי להרחיב גבול ישראל ולהרבות בגדולתו ושמעו.

ב מלחמת מצוה--אינו צריך ליטול בה רשות בית דין, אלא יוצא מעצמו בכל עת, וכופה העם לצאת. אבל מלחמת הרשות--אינו מוציא העם בה, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד.

ג ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחין בידו. ודרך המלך--אין לה שיעור, אלא כפי מה שהוא צריך: אינו מעקם הדרכים מפני כרמו של זה, או מפני שדהו של זה, אלא הולך בשווה, ועושה מלחמתו.

ד מצות עשה להחרים שבעה עממין, שנאמר "החרם תחרימם" (דברים כ,יז); וכל שבא לידו אחד מהן, ולא הרגו--הרי זה עובר בלא תעשה, שנאמר "לא תחייה, כל נשמה" (דברים כ,טז). וכבר אבדו, ואבד זכרם.

ה וכן מצות עשה לאבד זרע עמלק, שנאמר "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה,יט). ומצות עשה לזכור תמיד מעשיו הרעים ואריבתו, כדי לעורר איבתו--שנאמר "זכור, את אשר עשה לך עמלק" (דברים כה,יז). מפי השמועה למדו, "זכור" בפה; "לא, תשכח" (דברים כה,יט) בלב, שאסור לשכוח איבתו ושנאתו.

ו כל הארצות שכובשין ישראל במלך על פי בית דין--הרי זה כיבוש רבים, והרי היא כארץ ישראל שכבש יהושע לכל דבר: והוא שיכבשו אותה, אחר כיבוש כל ארץ ישראל האמורה בתורה...

3) Maimonides – Laws of Warfare, Chapter 5

1 A king should not wage other wars before a *milchemet mitzvah*. What is considered as *milchemet mitzvah*? The war against the seven nations who occupied *Eretz Yisrael*, the war against Amalek, and a war fought to assist Israel from an enemy that attacks them. Afterwards, he may wage a *milchemet hareshut*, i.e. a war fought with other nations in order to expand the borders of Israel or magnify its greatness and reputation.

2 There is no need to seek the permission of the court to wage a *milchemet mitzvah*. Rather, he may go out on his own volition and force the nation to go out with him. In contrast, he may not lead the nation out to wage a *milchemet hareshut* unless the court of seventy-one judges approves.

3 The king may burst through the fences surrounding fields or vineyards to make a road and no one can take issue with him. There is no limit to the road that the king may make. Rather, it may be as wide as necessary. He need not make his road crooked because of an individual's vineyard or field. Rather, he may proceed on a straight path and carry out his war.

4 It is a positive commandment to annihilate the seven nations who dwelled in *Eretz Yisrael* as Deuteronomy 20:17 states: 'You shall utterly destroy them.' Anyone who chances upon one of them and does not kill him violates a negative commandment as *ibid.*:16 states: 'Do not allow a soul to live.' The memory of them has already been obliterated.
5 Similarly, it is a positive commandment to destroy the memory of Amalek, as Deuteronomy 25:19 states: 'Obliterate the memory of Amalek. It is also a positive commandment to constantly remember their evil deeds and their ambush of Israel to arouse our hatred of them, as *ibid.*:17 states: 'Remember what Amalek did to you.' The Oral Tradition teaches: ...Remember' - with your mouths; ...Do not forget' - in your hearts.' For it is forbidden to forget our hatred and enmity for them.

4) רמב"ם הלכות מלכים ומלחמות פרק ו
א אין עושין מלחמה עם אדם בעולם, עד שקוראין לו לשלום--אחד מלחמת הרשות, ואחד מלחמת מצוה: שנאמר "כי תקרב אל עיר, להילחם עליה--וקראת אליה לשלום" דברים כ,י .אם השלימו, וקיבלו שבע מצוות שנצטוו בני נוח עליהן--אין הורגין מהן נשמה; והרי הן למס, שנאמר "יהיו לך למס—ועבדוך " דברים כ,יא...
ה ואם לא השלימו, או שהשלימו ולא קיבלו שבע מצוות--עושין עימהם מלחמה, והורגין כל הזכרים הגדולים, ובוזזין כל ממונם וטפם; ואין הורגין אישה ולא קטן--שנאמר "והנשים והטף" - זה טף של זכרים.
ו במה דברים אמורים, במלחמת הרשות, שהיא עם שאר האומות. אבל שבעה עממין ועמלק שלא השלימו, אין מניחין מהם נשמה: שנאמר "כן תעשה לכל הערים . . . רק, מערי העמים . . . לא תחייה, כל נשמה" דברים כ,טו-טז , וכן הוא אומר בעמלק "תמחה את זכר עמלק" דברים כה,יט.
ח שלושה כתבים שלח יהושע, עד שלא נכנס לארץ: הראשון שלח להם מי שרוצה לברוח, יברח; וחזר ושלח מי שרוצה להשלים, ישלים; וחזר ושלח מי שרוצה לעשות מלחמה, יעשה...

4) Ibid - Chapter 6
1 War, whether a *milchemet hareshut* or a *milchemet mitzvah*, should not be waged against anyone until they are offered the opportunity of peace as Deuteronomy 20:10 states: 'When you approach a city to wage war against it, you should propose a peaceful settlement.' If the enemy accepts the offer of peace and commits itself to the fulfillment of the seven mitzvot that were commanded to Noah's descendants, none of them should be killed. Rather, they should be subjugated as *ibid.*:11 states: 'They shall be your subjects and serve you'…
5 If they do not agree to a peaceful settlement, or if they agree to a peaceful settlement, but refuse to accept the seven mitzvot, war should be waged against them. All males past majority should be killed. Their money and their children should be taken as spoil, but neither women or children should be killed, as Deuteronomy 20:14 states: 'But the women and the children... take as spoil." 'The children' refer to males below the age of majority.
6 The above applies to a *milchemet hareshut* fought with other nations. However, if either the seven nations or Amalek refuse to accept a peaceful settlement, not one soul of them may be left alive as *ibid.* 20:15-16 states: 'Do this to all the cities that ... are not the cities of these nations. However, from the cities of these nations... do not leave a soul alive.' Similarly, in regard to Amalek, Deuteronomy 25:19 states: 'Obliterate the memory of Amalek.'
8 Joshua sent three letters to the Canaanites before entering the Promised Land: At first, he sent them: 'Whoever desires to flee, should flee.' Afterwards, he sent a second message: 'Whoever desires to accept a peaceful settlement, should make peace.' Then, he sent again: 'Whoever desires war, should do battle'…

5) רמב"ן – גברים, פרק כ, פסוק י – ד"ה כי תקרב אל עיר
במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בעניין (פסוק טו), כן תעשה לכל הערים הרחוקות ממך מאד ,לשון רש"י . כתב הרב זה מספרי (שופטים קצט) ששנו שם כלשון הזה, במלחמת הרשות הכתוב מדבר. **והכוונה לרבותינו בכתוב הזה, אינה אלא לומר שהפרשה בסופה תחלק בין**

שתי המלחמות, אבל קריאת השלום אפילו במלחמת מצווה היא, שחייבים לקרא לשלום אפילו לשבעה עממים, שהרי משה קרא לשלום לסיחון מלך האמורי, ולא היה עובר על עשה ועל לא תעשה שבפרשה, כי החרם תחרימם (פסוק יז): ולא תחיה כל נשמה (פסוק טז). אבל הפרש שביניהם כאשר לא תשלים ועשתה מלחמה, שציוה הכתוב ברחוקות להכות את כל זכורה ולהחיות להם הנשים והטף בזכרים, ובערי העמים האלה ציוה להחרים גם הנשים והטף... ...ונראה שיש הפרש עוד בשאלת השלום, שבערים הרחוקות נשאל להם לשלום ושיהיו לנו למס ויעבדונו, אבל בערי העמים האלה נשאל להם לשלום ומסים ועבדות על מנת שיקבלו עליהם שלא לעבוד ע"ז, ולא הזכיר הכתוב זה בפרשה הזאת, שכבר נאסר לנו בעובדי ע"ז (שמות כג לג): לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי כי תעבוד את אלוהיהם .ויתכן שלא נצטרך להודיע להם רק השלום והמסים והשעבוד, ואחרי שיהיו משועבדים לנו נגיד להם שאנו עושים משפטים בע"ז ובעובדיה בין יחיד בין רבים. **וכן מה שנאמר כאן (פסוק יח): למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבותם. ואמרו בספרי (שופטים) : הא אם עשו תשובה אינן נהרגים, בשבעת עממים הוא, והתשובה הוא שיקבלו עליהם שבע מצות שנצטוו בני נח לא שיתגיירו להיותם גרי צדק** ...

5) Nachmanides- Deuteronomy, Chapter 20, verse 10

The text is speaking about an optional war, as it says later on (verse 15): "Thus shall you do to all the cities that are very distant" – [quote from] Rashi. The Rabbi {Rashi] bases himself on the *Sifrei* (Shoftim 199), which taught "the text is speaking about an optional war." **But the intent of our rabbis in saying this is to say that the section, <u>at its end,</u> differentiates between two types of wars; however, the call to peace applies even in an obligatory war e.g. we are required to call out in peace even to the seven [Canaanite] nations, for Moses called out in peace to Sichon, the king of the Emorites….But the difference between them [the 2 types of warfare] is when they do not agree to peace and decide to wage war: with respect to distant nations, the text commands that we kill all the males but keep alive the women and children; whereas with regard to these [the seven] nations, it commanded to utterly destroy them, including the women and children…it would also seem that there is another difference with regard to how we call out in peace – with regard to the distant nations, the terms include acceptance of taxation and servitude; whereas with regard to these nations, there is an additional requirement that they accept upon themselves not to worship idols….. Furthermore it says in the *Sifrei*: "if they repent, then they are not killed." This is speaking about the seven nations. And the repentance entails accepting the seven Noahide laws and <u>not that they convert to Judaism.</u>**

6) The following passage is taken from the Ugaritic myth of Baal, unearthed at Ras Shamra in northern Syria in 1929. In it, Anat, the consort of Baal, does battle against her foes:

Anat went to battle in the valley; she fought between the two cities. She killed the people of the coast, she annihilated the men of the east. Heads rolled under her like balls, hands flew over her like locusts, the warriors' hands like swarms of grasshoppers. She fastened the heads to her back, she tied the hands to her belt. She plunged knee-deep into the soldiers' blood, up to her thighs in the warriors' gore; with a staff she drove off her enemies, with the string of her bow her opponents…. She battled violently, and looked, Anat fought, and saw: her soul swelled with laughter, her heart was filled with joy, Anat's soul was exuberant, as she plunged knee-deep into the soldiers' blood, up to her thighs in the warriors' gore, until she was satisfied.

(Michael D. Coogan, *Stories from Ancient Canaan*, Louisville: Westminster John Knox Press, 1978, p. 117)